

Deirdre Angenent zingt roldebuut Sieglinde in Essen

door Peter Franken

Hilsdorfs productie van *Die Walküre* in het Aalto Theater dateert van 2009 en maakte oorspronkelijk deel uit van een *Ring* met vier verschillende regisseurs. Hilsdorf kreeg veel lof voor zijn bijdrage aan dit project en zijn productie is intussen meerdere keren hernomen in Essen. Dit seizoen was onze stipendiate van 2012 Deirdre Angenent uitverkoren om de Sieglinde te zingen. Reden genoeg om deze *Walküre* nog maar eens te bezoeken.

Die lof heeft Hilsdorf goed in zijn oren geknoopt want toen hij de opdracht aanvaardde om een complete nieuwe *Ring* voor de naburige Deutsche Oper am Rhein te maken, heeft hij zijn *Walküre* vrijwel ongewijzigd in dat nieuwe project opgenomen. Het afwijkende in de productie die begin 2018 in première ging in Düsseldorf is het wrak van een Apache helikopter in de derde akte – knipoog naar de Walkürenritt in *Apocalypse Now* – en de materiaalkeuze voor het decor waardoor dit er toch wel anders uitziet dan in Essen.

Verder kan Düsseldorf zich weliswaar een bezetting met grotere namen veroorloven maar daar staat tegenover dat het orkest in Essen toch wel een klasse beter is dan dat in de nabuurstad.

Deirdre Angenent (Sieglinde) en Rebecca Teem (Brünnhilde)

Tomáš Netopil wist de Essener Philharmoniker te inspireren tot een bijkans volmaakte uitvoering van Wagners populaire werk, in mijn beleving toch wel zijn opera met de meest aansprekende muziek. In de eerste akte wellicht wat overdreven vertragend maar daar werd op het toneel goed op ingespeeld. Hunding, Siegmund en Sieglinde draaiden van meet af aan om elkaar heen en wisselden lange blikken uit. Zoiets kan alleen in een rustig tempo.

Strauss en Wagner liggen de Essener Philharmoniker goed, zo bleek eerder dit seizoen ook al bij de première van *Salome*. Met Netopil hebben ze een dirigent die dit potentieel goed weet te benutten.

Het toneelbeeld toont stijlelementen die ontleend zijn aan foto's van de Neue Reichskanzlei in Berlijn, met name van de Ehrenhof. Vierkante zuilen met ribbelmotief, solide ruim bewerkte houten deuren, een zwaar uitgevoerd bovenlicht. Er is geen sprake van echte oorlogsschade maar het verval heeft wel duidelijk toegeslagen in de ruimte

die wordt bepaald door hoge muren met natuurstenen bekleding. Links op het toneel staat een grote tafel die een belangrijke rol speelt in de handeling, achtereenvolgens in Hundings huis, de ontvangstkamer van het Walhalla en tenslotte de Walküren Fels. De kleding is goed verzorgd met de Walküren in opvallende rode avondjurken. Ook vocaal waren de dames zeer goed op dreef overigens met Nederlandse inbreng in de persoon van Karin Strobos. Hilsdorf toont duidelijk aandacht voor details in de confrontatie van Wotan met zijn jammerende dochters. Heel fraai is het moment als ze allemaal zijn afgegaan op Siegrune na, die koppig aan de grote tafel blijft zitten totdat een geagiteerde Wotan persoonlijk haar jas in de schoot komt werpen, en nu wegwezen jij. Leuk gespeeld door de charmante Liliana de Sousa, klein van postuur maar kennelijk een pittig Walküremeisje. Weglopend kijkt ze nog eens om met een blik van 'nou zoek het dan verder maar uit jij'.

Tijl Faveyts zette een fraaie barse Hunding neer, een rol die hem duidelijk goed past. Leuk om te zien hoe hij zowel bij Wotan als bij Fricka in het gevele probeerde te komen als het hele gezelschap aanvang tweede akte voor familieberaad op het Walhalla is ontboden. Bas bariton 'van dienst' Almas Svilpa gaf een solide vertolking van de oppergod die gaandeweg de grip op zijn omgeving begint te verliezen. Bettina Ranch was een furieuze Fricka die een zinderende inkleuring gaf aan de rol van zijn verwaarloosde echtgenote. Niet allemaal binnen de lijntjes maar zeer effectief.

Deirdre na afloop van een geslaagde avond even op de foto met Peter Franken en Leo Cornelissen

Hoewel Jeffrey Dowd van een afstandje de eeuwige jeugd lijkt te hebben gaan bij deze zestiger de jaren tellen, zijn stem nadert de pensioengerechtigde leeftijd. Siegmund is een van zijn paraderollen en daar weet hij nog aardig weg mee maar het kostte moeite. Mede dankzij zijn enorme staat van dienst kan hij echter op veel sympathie van het Aalto publiek rekenen en dat houdt hem in de race. Rebecca Teem tekende voor de Brünnhilde en sloeg zich daar vrij goed doorheen. Lyrisch was het op z'n fraaist aan het einde als ze alleen met de woedende Wotan is achtergebleven op de Fels en haar psychologische strijd tegen hem begint met een bijna verlegen 'War es so schmälig, was ich verbrach?'

En dan de Sieglinde, want daarvoor ging ik deze productie voor de derde maal bekijken. Deirdre Angenent was zoals gezegd in 2012 een van de stipendiaten van het Wagnergenootschap en heeft sindsdien bewezen dat ze het grote werk op Wagnergebied aankan. De rol van Venus in *Tannhäuser* heeft ze al op diverse podia gezongen, zeer recent ook nog tijdens een reeks voorstellingen op de Wartburg in Eisenach, een mooiere locatie is nauwelijks denkbaar.

Ik had Deirdres Sieglinde al eens eerder gehoord vanaf 'Schläfst du Gast?' tot einde eerste akte met Morschi Franz als Siegmund op een avond in Splendor. Uiteraard was ik zeer benieuwd naar haar invulling van de rest van de rol. Ze begon nogal terughoudend, bijna met zacht parlando, maar gaf de stem gaandeweg wat meer volume. Prachtig einde van de eerste akte als de tweeling elkaar heeft herkend en besluit dat ze elkaar ook willen 'kennen'. Kan natuurlijk niet stuk, die eerste akte *Walküre*, muzikaal hoogtepunt in het Wagnerrepertoire.

In de tweede akte gooide Angenent alle remmen los en bracht ze een emotionele Sieglinde, krachtig gezongen en ondersteund door tot in de kleinste details verzorgd acteerwerk. Na opnieuw een emotionele uitbarsting in de derde akte 'O hehrstes Wunder' zat dit grote werk er voor Deirdre voorlopig even op. Een prachtig roldebuut.